

rez de Cascos (enginyer de camins, canals i ports) o Rodrigo Rato ens visiten cada dos per tres; em diuen –gent ben informada de les intimitats del PP– que tot neix de la desconfiança amb què veuen des de la seu del partit la gestió del catedràtic de Física Nuclear de la Universitat Autònoma de Barcelona, Aleix Vidal-Quadras.

No és un home amb sort. Vull passar per alt les esgarrifances que transmet la seva veu, però sí que m'he de referir a la seva intenció d'home de bé –no es pot negar– de fer mans i mànegues, segons el PP català, per comptar amb la coordinació, col·laboració i entesa amb el PP, que des del 28 de maig governa la Comunitat Valenciana, sobre la definició d'una política lingüística que tingui per base les relacions òbvies entre el català i la seva modalitat valenciana.

La cosa té la seva explicació si recordem, des de Barcelona, les freqüents inculpacions al PP de no haver manifestat amb fets la seva defensa del català i de la cultura catalana.

Són molts els catalans que considerem un patufet l'edició catalana de l'*Abc*, amb les signatures consuetudinàries de José Alejandro Vara o de Francisco Marhuenda; autors de la tesi que em podríem dir neocamboniana: són catalanistes però no nacionalistes. Doncs bé, ara es proposen de tirar endavant la presència del PP a Catalunya.

Però, de moment, com saben els lectors, el nou president de la Generalitat valenciana, el "cartagener" Eduardo Zaplana ha refusat les insinuacions d'Aleix Vidal-Quadras. I ho ha fet amb el to superb del recent triomfador. Ha dit que les paraules de Vidal-Quadras

–la temptació Vidal-Quadras, podríem dir-ne– són degudes al fet que el Principat viu un clima pre-electoral, cosa que no passa a Castelló, València o Alacant.

Ara resta per veure què hi dirà el president del PP a Catalunya. Jo crec que deu estar molt enfeinat i preocupat amb tantes visites dels capitosts del PP central. Aquí hi ha moltes veus que procuraran d'obrir una esberla en l'equip directiu. Lacalle i Fernández Díaz fan veure que l'home de la veu rogallosa no està ni pot estar a l'altura de les circumstàncies.

Això sí, els afeccionats als crits de "presidente, presidente" estan d'enhonorabona perquè el seu ídol ens visitarà –a l'Hospitalet, per exemple– després de fer una reunió de treball amb 5.000 directius catalans del PP a Catalunya. Déu hi faci més que nosaltres!
Fabià Estapé

La llei del cable

El projecte de llei presentat pel ministre Josep Borrell és, en opinió de Carles Flamerich, una de les lleis més agressives amb el país des de la LOAPA.

La "televisió per cable" és un conjunt de serveis audiovisuals – que en un futur pròxim seran de tota mena, incloses telefonia i dades–, prestats mitjançant una xarxa de cable. Es tracta, a més, d'uns serveis que cal considerar dins el mercat de les telecomunicacions.

Aquestes últimes setmanes s'ha parlat molt de la llei del cable o llei de telecomunicacions, mal anomenada llei de la TV per cable. Voler restringir la utilització del cable, que arribarà a cada casa, a una funció merament televisiva, és malbaratar els recursos tècnics.

La creació d'una infraestructura de cable a Catalunya és molt important des del punt de vista econòmic, industrial, laboral, estratègic, cultural, legislatiu i, en resum, nacional. Pot semblar exagerat de donar tanta importància a una llei d'un àmbit tan específic, però és la base de tot un nou sector del segle vinent, un sector que pot generar milers de nous llocs de treball. D'aquest sector, en dependrà en pocs anys una part importantíssima de la societat i l'economia dels països desenvolupats. Per a Catalunya, a més, tindrà un efecte definitiu quant a la seva projecció a Europa i, naturalment (segons com es faci la

llei i les seves conseqüències), un efecte importantíssim en la llengua i la cultura catalanes.

Amb la liberalització de les telecomunicacions, a partir de l'any 1998, serà possible d'oferir qualsevol servei de valor afegit a través d'aquesta nova xarxa. En conseqüència, el nou mercat de les telecomunicacions esdevé estratègic per les seves implicacions. És un sector d'importància nacional en la competitivitat i productivitat de l'economia pròpia. Es converteix en una infraestructura bàsica del desenvolupament, no sols empresarial, sinó social i cultural d'un país. És la nova frontera a descobrir, amb la creació de nous negocis i nous serveis per a tot el territori i d'abast europeu, un nexa d'unió amb el món desenvolupat i, per últim, és un element clau i bàsic de la política cultural a Catalunya.

El projecte de llei presentat pel ministre Josep Borrell és una de les lleis més agressives contra els interessos de Catalunya mai presentades de la LOAPA ençà. Dues línies l'orienten: una protecció desmesurada de l'actual operador de telecomunicacions estatal, que és Telefónica; una mentalitat jacobina que no permet la gestió descentralitzada de les infraestructures.

Des del punt de vista de la competència, el text actual contradiu les directrius europees de liberalització del mercat de les telecomunicacions, car dóna a Telefónica la gestió de tota la xarxa de cable a tot l'estat, i reserva a un segon operador el paper de comparsa.

Però, per què de comparsa? La concessió d'aquestes xarxes serà, segons el text actual, per a municipis de 20.000 habitants a un màxim d'1.500.000. Si apliquem aquests nombres a Catalunya, en resultaran dues gravíssimes conseqüències: primera, extenses àrees del nostre territori es quedaran sense accés a un nou mitjà de comunicació de la importància que hem descrit, i comarques senceres seran els nous pobres tecnològics; segona, com que és impossible de tenir un operador global per a tot el territori, tenim una "cantonalització" de l'accés a la informació. Pensem que ni a Barcelona ciutat no seria possible de concedir la gestió a una sola empresa. Aquesta és la vella tàctica de "divideix i guanyaràs".

Cap empresa no voldrà participar en aquest negoci, fragmentat en múltiples cèl·lules per tot el país. Per tant la rendibilitat, que legítimament buscarà qualsevol

segon operador, no serà prou atractiva per a inventir-hi. I en el futur? A partir del 1998, amb la liberalització de les telecomunicacions a Europa, ens cal tenir la possibilitat de contractar els nostres serveis de telefonia o de dades amb qui vulguem. Una segona xarxa de telecomunicacions a Catalunya ens permetria d'obtenir uns serveis millors, més barats i més equilibrats per a tot el territori.

Des del punt de vista cultural, una gestió fragmentada i una concessió atorgada des del Ministeri d'Obres Públiques no garanteix ni els continguts televisius ni el tipus de cadenes que s'hi veuran. Amb un segon operador a Catalunya, es podria vehicular una programació més equilibrada amb la nostra realitat lingüística i cultural. Si no és així, seran tingudes en compte les possibles cadenes per cable en català?

La legislació hauria de preveure una garantia de difusió cultural equilibrada i coherent; configurar el mercat de les telecomunicacions futures; facilitar la creació d'un grup empresarial que pogués donar tecnologia i serveis en TV, i atorgar a les comunitats autònomes, en el nostre cas a les Generalitats i al govern insular, el paper regulador i estimulador d'aquesta nova tecnologia.

Carles Flamerich

Heseltine: primer ministre?

John Major ha nomenat Michael Heseltine vice-primer ministre, amb un poder que fa preguntar-se Eduard Sanjuan qui governa realment Gran Bretanya.

Quan més acorralat semblava, quan planaven sobre ell les més negres perspectives amb data fixa (el mes de setembre), John Major ha fet una magnífica i arriscada jugada de pòquer: ha situat sobtadament el seu partit davant les seves pròpies contradiccions, en la situació d'haver d'elegir ràpidament un successor amb cara i ulls. Un autèntic cop de força al "nucli més dur" dels *tories*, quan aquests vivien en un tempus polític considerablement més lent que no el del primer ministre a l'hora de resoldre, i no pas com a víctima, la qüestió del lideratge conservador.

John Redwood, l'alternativa improvisada, no va ser obstacle a la contundent política de pactes dissenyada per Major i pels seus estratèges del Whitehall, seu del govern. El primer ministre, a força de transigir i d'esdevenir un *primus inter pares*, ha pogut conservar el càrrec i obtenir oxigen suficient per a afrontar els mesos vinents amb una relativa tranquil·litat.

Major ha segellat un pacte amb els diversos corrents del partit que s'ha traduït en un nou govern, marcadament de centre. S'ha desfet de l'espectre de Margaret Thatcher i, de moment, de l'amenaça d'una dreta antieuropea que no havia deixat de desafiar-lo, però que ha estat incapaç de batre'l i que ara apareix dividida.

Darrere aquesta estratègia sorgeix un dels homes que més ha col·laborat en el triomf de Major situant-se fora del camp de les hostilitats *tories*: Michael Heseltine. Però el primer ministre ha hagut de pagar un preu elevat per aconseguir que Heseltine —un home de bona família de Swansea amb el 10 de Downing Street

Michael Heseltine.

entre cella i cella des que va sortir d'Oxford— renunciés a presentar batalla.

De moment Heseltine ha vist recompensada la seva fidelitat amb el càrrec de vice-primer ministre, inexistent en els governs anteriors.

Un ràpid repàs de les competències que des d'ara posseeix Heseltine dona peu a demanar-se qui manarà a partir d'ara al govern i al Partit Conservador. Les atribucions polítiques de Heseltine, que han sorprès tant els cercles de Whitehall com del Partit Conservador i de l'oposició laborista, s'estenen a una àmplia gama de funcions que van des de la presidència de nou comissions governamentals a la tasca de ser el fil conductor entre els *tories* i el govern, passant pel control de la funció pública.

A totes aquestes competències, s'hi suma el mandat de pont entre el Parlament i els diversos departaments ministerials, més la coordinació de les polítiques governamentals i la seva presentació al Parlament.

Des del seu nou despatx, Heseltine dirigirà més de mil sis-cents persones que, directament o indirectament, dependran d'ell, i amb una clara missió: la d'estructurar una acció política que permeti als conservadors de contrarestar l'imparable, de moment, Partit Laborista de Tony Blair, guanyar el favor de la classe mitjana britànica i presentar-se amb unes certes garanties d'èxit a les eleccions generals del 1997.

Tot sembla indicar que la paraula "coordinació" s'imposarà ràpidament als passadissos de la seu del govern en allò que alguns ja han interpretat com una fórmula per a disfressar la pèrdua de competències en favor del totpoderós Heseltine.

El diari *The Observer* publicava diumenge un comentari fent-se ressò de la perplexitat de tots els partits polítics britànics amb la generositat mostrada per John Major envers el seu nou vice-primer ministre. Ha cedit un autèntic "imperi" —deia *The Observer*— a un home que, tot i la fidelitat mostrada, no deixa de ser la gran alternativa de futur de l'actual primer ministre.

Segons com es vagi plantejant la gran batalla del 1997 amb el laborista Tony Blair, és probable que Heseltine maniobri en un sentit o en un altre. De moment, té prou poder per a acaronar la glòria des de l'ombra.

Eduard Sanjuan